

เทศน์เช้า วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ วันนี้สงบเงียบ วันสงบเงียบ วันสงัดวิเวก วิเวก มันจะวิเวกกายวิเวกใจ เห็นไหม เรามีหน้าที่การงาน งานของคนใด งานของคน หายใจเข้าไม่หายใจออกก็ตาย หายใจออกไม่หายใจเข้าก็ตาย ต้องหายใจ แต่หายใจนะ ครูบาอาจารย์ท่านบอกหายใจทิ้งเปล่าๆ ใจ

ถ้าเราหายใจ เรามีสติมีปัญหา ถ้ามีสติปัญญา สิ่งที่มาแต่การหายใจนั้นก็เป็งานของเรา ถ้าเป็นงานของเรา สิ่งที่มีงานของเราแล้วเป็งานอริยมัคคีด้วย แต่ถ้าประพฤติปฏิบัติได้ตามความเป็นจริง หายใจเข้านี้ก็พุท หายใจออกนี้ก็โธ ใจมันทำ ใจมันอยู่กับอานาปานสติ อยู่กับลมหายใจของเรา

แต่ใจมันส่งออกไปข้างนอกใจ ถ้าใจมันส่งออกไปข้างนอก มันคิดงานๆ งานอย่างนั้นมันงานประสบความสำเร็จของเรา แต่งานประสบความสำเร็จก็ต้องมีสติมีปัญหา เวลามันคิดงานทะเลอุปรูโปรง แต่เวลามันมีคิดทึบเลย เวลามันคิดสิ่งใดไม่ออกๆ เวลาคิดสิ่งใดไม่ออก มันต้องพักหัวใจ เวลาพักหัวใจ เรากลับมาหายใจเข้า หายใจออก เราหายใจเข้า หายใจออก เรามีสติของเรา เพื่อพักหัวใจของเรา พักหัวใจของเราเพื่อไปทำหน้าที่การงานของเราต่อใจ

คนเกิดมามันต้องมีหน้าที่ คำว่า “หน้าที่ของเรา” แม้แต่ชีวิตของเรา เราเป็นผู้รับผิดชอบชีวิตของเรา เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติ ปัจจัตตัง สันติภูริโก รู้เฉพาะตนๆ รู้เฉพาะตนคือรู้เฉพาะในหัวใจดวงนั้น แล้วหัวใจดวงนั้นเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ไม่มีใครรู้หรือกว่าหัวใจดวงใดมีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน

ถ้าหัวใจมีอำนาจวาสนามา สามเณร ๗ ขวบเป็พระอรหันต์ ถ้าสามเณร ๗ ขวบเป็พระอรหันต์ เขาต้องมีมรรคมีผลของเขา เขาต้องมีภาวนามยปัญญา ปัญญาในหัวใจของเขา สามเณร ๗ ขวบ ร่างกายผู้ผู้ใหญ่ไม่ได้หรือ แต่หัวใจของเขา วุฒิภาวะในใจของเขามันมีอำนาจวาสนามา คำว่า “อำนาจวาสนามา” เขาเห็นสิ่งใดเขาคิดเปรียบเทียบเข้ามาในใจของเขา เขาไม่ส่งออกไปข้างนอกใจ ไป

บิณฑบาตกับพระสารีบุตร สามเณรของพระสารีบุตรเห็นเขาชักน้ำเข้านาๆ เขาก็ทำนากันโดยอาชีพของเขา ถามอาจารย์ว่า น้ำมีชีวิตหรือไม่

น้ำไม่มีชีวิต น้ำไม่มีชีวิต เขาชักเข้านาของเขา เขาทำประโยชน์ของเขา แล้วคิดเข้ามาในหัวใจเราเลย ถ้าหัวใจเราทำประโยชน์กับเราๆ นี่สามเณรน้อยเขามีสติปัญญาของเขา เขามีสติปัญญาของเขา ดวงใจดวงใดไม่มีมรรค ดวงใจดวงนั้นไม่มีผลหรอก

เวลาเรามีการศึกษา เราศึกษานี้เป็นความจำทั้งนั้น ความจำทั้งนั้น มันเป็นเรื่องโลกๆ ไร วุฒิภาวะ วุฒิภาวะของจิต พันธุกรรมของมันมีการตัดแต่งของมัน เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นสัตว์ เกิดในวิญญูะ มันก็พัฒนาความคิดของมันไป ถ้าความคิดที่มันดีขึ้น มันส่งเสริมขึ้นแต่ละภพแต่ละชาติขึ้นมา มันมีแต่ความคิดที่พัฒนาขึ้น หัวใจที่เข้มแข็งขึ้น ความคิดเกิดจากจิตๆ แต่ความคิดเกิดจากจิต ความคิดที่มันเกิดจากจิตมันใกล้ชิดกับหัวใจ มันควบคุมหัวใจได้ มันควบคุมจิตของตัวเองได้ ถ้ามันควบคุมจิตของตัวเองได้ นี่มีการกระทำขึ้นมา สิ่งที่ทำขึ้นมาทำเพื่อเราๆ เวลาทำเพื่อเรา ทำเพื่อเราทำเพื่อใครล่ะ ก็ทำเพื่อโลกไร

เวลาผู้นำที่ดีๆ ท่านทำเพื่อตัวท่านเอง ทำเพื่อตัวท่านเองก็ทำเพื่อคุณประโยชน์ไร ทำเพื่อบุญกุศลไร ทำด้วยความคิดดีไร แต่ความคิดดีนั้นทำไปแล้วเป็นประโยชน์กับใครล่ะ มันเป็นประโยชน์กับคนรอบข้างไปหมดเลย มีแต่ความร่มเย็นเป็นสุขไปทั้งนั้น ถ้ามีความร่มเย็นเป็นสุข พัฒนาการของหัวใจที่มันพัฒนาขึ้นๆ เวลาเวียนว่ายตายเกิดในวิญญูะ มันก็เวียนว่ายตายเกิดในวิญญูะอยู่อย่างนั้นนะ ไม่อย่างนั้นพระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ไม่พัฒนาขึ้นไปหรอก

เวลาพัฒนาขึ้นไป พัฒนาขึ้นไปจนชาติสุดท้ายขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “เราจะเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย เราจะเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” เพราะอำนาจวาสนาบารมีมันเต็มแล้ว มันเต็มขึ้นมา มันเต็มขึ้นมา เวลาเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะก็ยังขวนขวายๆ ขวนขวายคุณงามความดีในใจของท่าน แต่คุณงามความดีในใจของท่าน เวลาท่านทำประโยชน์ของท่านสมบูรณ์แล้วเป็นผู้สอน ๓ โลกธาตุ เทวดา อินทร์ พรหมยังไม่รู้ไม่เข้าใจเรื่องอย่างนั้นนะ

เราคิดว่าเทวดา อินทร์ พรหมมีวุฒิภาวะที่สูงส่ง แต่สูงส่งก็จิตเวียนว่ายตายเกิดในวิญญูะไร ด้วยบุญกุศลไร ที่เรามาทำบุญกุศลกันนี้ เพราะด้วยบุญกุศล อำนาจวาสนาได้ไปเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม

แต่เวลาเขาหมดอายุขัยของเขา เขาก็ต้องลงมาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะเหมือนเดิมนั่นแหละ บุญกุศลเป็น อามิสๆ ไร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกพระอานนท์ว่า “อานนท์ เธอบอกบริษัท ๔ นะ ให้ ปฏิบัติบูชาเราเถิด ให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด”

ถ้าปฏิบัติบูชา สิ่งนี้มันจะไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ความเป็นจริงอันนี้ สิ่งที่เกิด ภาวนามยปัญญา แล้วมันรู้เฉพาะตน รู้เฉพาะตนด้วย แล้วรู้เฉพาะในหัวใจดวงนั้น ถ้ารู้ ทำไมถึง รู้เฉพาะหัวใจดวงนั้นล่ะ ก็หัวใจดวงนั้นเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไร เพราะหัวใจดวงนั้นเพราะ มันมีติดบอดใจ มันไม่ใช่รู้ที่สมอง ไม่ได้รู้ที่ความคิด มันรู้ที่ใจเลย ดุติ เวลาอรหัตตมรรค เวลามัน ทำลายภวาสวะ ทำลายภพทั้งหมด แล้วใครคิด ใครรู้สึก ใครสำนึกอะไรได้ล่ะ นี่มันเป็นธรรมชาติ แท้ๆ นั่นนะ

เวลาเราอยู่กับความคิดๆ ไร ความคิดเกิดจากจิตๆ เวลามันทำลายธาตุขันธ์เข้ามา เห็นไหม ขันธ์อย่างหยาบ ขันธ์อย่างกลาง ขันธ์อย่างละเอียด เวลาพระโศคาบัน เขาบอกว่า พระโศคาบัน ขันธ์ ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ขันธ์ ๕ มันหมดไปแล้ว

ขันธ์ ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ขันธ์ ๕ แล้วพระสัทธาคามิไม่มีความรู้สึกหรือ แล้วเวลาพระอนาคามี ละ เห็นไหม เวลาจะละขันธ์ ๕ แท้ๆ มันต้องไปละกันที่นั่น พอละขันธ์ ๕ ที่นั่นมันก็เป็นจิตเดิมแท้ๆ เวลาจิตเดิมแท้มันสว่างไสว มันส่องใส มันส่องใส ทำลายมันหมดๆ ความรู้อันนั้น ความรู้อันนั้นมัน ไม่ใช่ความคิดไร ถ้าความคิดเกิดจากจิตๆ แล้วความคิดขันธ์ ๕ ภารา หเว ปญจกขุขธา ขันธ์เป็นภาระ อย่างยิ่งของพระอรหันต์

แต่ขันธ์มารๆ เพราะขันธ์มันเป็นมาร ความคิดมันเป็นมาร ทุกสิ่งมันเป็นมารทั้งนั้นนะ เป็น มาร ของเรายึดมันถือมันไปหมดละ มีความพอใจ เวลาสำคัญตนใจ

เสมอเขาก็สำคัญว่าเสมอเขา สำคัญว่าสูงกว่าเขา สำคัญว่าต่ำกว่าเขา

ต่ำกว่าเขาก็สำคัญว่าต่ำกว่าเขา สำคัญว่าเสมอเขา สำคัญว่าสูงกว่าเขา

สูงกว่าเขาก็สำคัญว่าสูงกว่าเขา สำคัญว่าเสมอเขา สำคัญว่าต่ำกว่าเขา

สูงกว่าเขาต้องไปสำคัญอะไร เสมอเขาต้องไปสำคัญอะไร ต่ำกว่าเขาต้องไปสำคัญอะไร เพราะ
ความสำคัญตน นี่ไง ตัวตนไง เพราะความสำคัญตนๆ มันมีของมันอยู่ เห็นไหม

แต่ถ้าไม่มีล่ะ ไม่มีตน ไม่มีสิ่งใด เอาอะไรไปสำคัญ มันสำคัญ มันคิดไปไม่ได้ไง วิมุตติสุข
วิมุตติสุขเป็นธรรมชาติของมันไง ถ้าธรรมชาติของมัน มันถึงว่าไม่มีสิ่งใดเข้าไปถึงสิ่งนั้นเลย

นี่ไง สิ่งที่เราभावขเป็นพระ เราभावขเป็นพระๆ เราจะมาประพฤติปฏิบัติ วิถีแห่งจิต งาน
ภายใน ถ้างานภายใน ความคิดๆ ความคิดนี้ส่งออกแล้ว เวลาเป็นสัมมาสมาธินะ จิตเป็นอิสรภาพ ไม่
พาดพิงในอารมณ์ใดๆ นี่เป็นตัวตน ตัวตนเพราะมันเป็นภวาสวะ เป็นภพ มันเป็นจิตของเรา

ถ้าจิตของเรามันไม่ได้แต่สายไป มันถึงเป็นสัมมาสมาธิไง สัมมาสมาธิมันจะไม่พาดพิง
อารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น แล้วเวลามันทำลายอวิชชา ทำลายภพชาติแล้ว มันจะเป็นอะไรอีกล่ะ แม้แต่สมาธิ
มันไม่พาดพิงอะไรแล้ว แล้วมันเป็นอิสระของมัน แต่อิสระ อิสระที่มีตัวตนนั้นแหละ

ว่าสมาธิเป็นตัวตนนะ ก็เป็นตัวตนก็เป็นจิตใจ เป็นภวาสวะ เป็นภพใจ ก็เป็นชีวิตเราไง นี่ไง
จิตที่ไม่เคยตายที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แล้วไม่มีใครเคยรู้เคยเห็นมันไง

แต่ถ้าใครไปรู้ไปเห็นมัน ตัวเราๆ ตัวตนก็ตัวเรานี้แหละ แต่เราอะไร เราไม่ใช่สมมุตินี้ เรา
ไม่ได้ชื่อนาย ก นาย ข นี่ แต่เราคือจิต ถ้าจิตนั้นมันชัดเจนของมัน ถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนาๆ มันใช้ปัญญา
ของมันไป นี่วิถีแห่งจิตๆ ที่มันมีการกระทำ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนทนะ “เธอจงบอกบริษัท ๔ นะ ให้ปฏิบัติ
บูชาเราเถิด ให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด” ถ้ามีการกระทำอย่างนี้ มีการปฏิบัติบูชาอย่างนี้ นี่ไง
พระพุทธศาสนาเกิดที่นี่

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้
ที่โคนต้นโพธิ์นั้น โคนต้นโพธิ์นั้นเป็นเรื่องโลกธาตุ ร่างกายขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็น
ธาตุ ๔ เวลามนุษย์เกิดมามีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ ขันธ์ ๕ คือความรู้สึกลึกซึ้งที่อยากกระทำ สิ่งที่อำนาจ
วาสนาบารมีเต็มๆ เต็มมาตรงนี้ เต็มมาที่อำนาจวาสนาบารมี ที่ความรู้สึกลึกซึ้งที่คิดต่างๆ มีความปรารถนา
แต่มันยังไม่เกิดการกระทำ

เวลาเกิดการกระทำ ปฐมยาม กำหนดลมหายใจเข้าและลมหายใจออก อานาปานสติ เวลามันสงบระงับขึ้นมา เวลาจิตมีกำลังขึ้นมา บุพเพนิวาสานุสติญาณ ตั้งแต่พระเวสสันดรไปเลย รู้หมด แล้วจิตดวงใดก็รู้ทั้งนั้น เพราะอำนาจวาสนาของท่าน อำนาจวาสนาที่สร้างมา เวลามันไม่ใช่ทางๆ เพราะอะไร เพราะไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ ๖ ปี มันรู้อยู่แล้วว่าเขายกย่องสรรเสริญ เขาเชิดชูมาทั้งนั้นนะ มันไม่ใช่ประสบการณ์มันมีอยู่เต็มหัวใจอยู่แล้ว แล้วเรารู้เอง รู้ด้วยกำลังความจริงของมัน มันยังไม่ใช่ๆ ไม่ใช่ เพราะมันเป็นกำลัง กำลังของจิตใจ

จิตที่มันย้อนอดีตชาติไป เวลาถึงกลับมาๆ อานาปานสติ หายใจละเอียดเข้าไป ละเอียดเข้าไป แล้ว เวลามัชฌิมยาม จตุปปาตญาณ จิตดวงใดที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จิตที่ยังไม่ได้ทำลายอวิชชา ถ้ามันมีอดีตอนาคอย่างนี้ไง อนาคตที่ควรกระทำไ้ เพราะปัจจุบันนี้กระทำสิ่งใดมันจะมีผลของมัน ใจทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่วไง ถ้าปฏิบัติแล้วอนาคตมันจะไปรู้ของมัน รู้เห็นไปหมด ดึงกลับ เพราะมันไม่ใช่เรื่องของเรา เวลาเรื่องของเราคือกลับมา กลับมาอาสวักขณญาณในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาชำระล้าง จิตเดิมแท้นี้ผ่องใส จิตเดิมแท้นี้หมองไปด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้นี้ผ่องใส จิตเดิมแท้นี้เป็นผู้ข้ามพ้นกิเลส นี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงไว้ในพระไตรปิฎก ในอวิชชา ในปัจจัยการ

แต่เวลาเป็นความจริงๆ ความจริงใจ อำนาจวาสนาบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาชำระกิเลสตัดความทะยานอยากในหัวใจ นี้อาสวักขณญาณ แรงงานๆ งานอย่างนี้งานของผู้ประเสริฐใจ ถ้างานอย่างนี้แล้ว พญามารจะค้นหาไม่ได้ พญามารจะไม่เจออีกแล้ว พญามารจะตามจิตดวงนี้ไม่พบอีกแล้ว ไม่มีสิ่งใดนะ จิตดวงนั้น ธรรมชาติในจิตดวงนั้นชัดเจนๆ ของท่าน

เพราะอวิชชาทำให้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ นี่มันไม่มีอวิชชา อวิชชาคือการกระทำของเรา นี่ไง แล้วเวลามันพ้นไป อรหัตตมรรค เวลาเกิดอรหัตตผล มรรค ๔ ผล ๔ แล้ว ๑ นิพพานเป็นอย่างไร นิพพาน ๑ เป็นอย่างไร อรหัตตมรรค อรหัตตผล แล้วนิพพาน ๑ ละ

เพราะระหว่างอรหัตตมรรค อรหัตตผลนี้มันเป็นเหตุและเป็นผลของมันอยู่ เหตุและผลเป็นบุคคล ๔ คู่ ๔ คู่ที่มีการกระทำขึ้นไป จิตนี้พัฒนาการเป็นขั้นๆ ขึ้นไป ขั้นๆ ขึ้นไป มันมีการกระทำ

ของมันขึ้นไป เว้นไว้แต่จับปาลัญญาทำที่เดียวสำเร็จในหัวใจนั้น ถ้าสำเร็จในหัวใจนั้นก็จับสิ้น
กระบวนการของมัน เขาทำงานจับสิ้นของเขา แต่งานของเรายังไม่จับสิ้น งานของเรายังไม่จับสิ้น เรา
ทำงานของเรา ทำงานของเรา ทำงานของเราด้วยเทวดา อินทร์ พรหมชั้นชมนะ

เวลาเราประพฤติปฏิบัติ เวลาเราเข้าป่าเข้าเขา เราเห็นคนทำคุณงามความดีทุกคนก็ชื่นชมทั้งนั้น
นะ เราเห็นเด็กดี เราก็ภูมิใจ แรงงานเด็กๆ สามเณร ๗ ขวบเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาได้ แรงงานเด็กถ้าใน
ครอบครัวของเรา นี่คือการอบรมบ่มเพาะนะ เด็กให้มันรู้จักรับผิดชอบ เด็กของเรา

มันเป็นทางโลก ทางโลกเขาก็ตั้งกติกากันมา ใครมีอิทธิพลมากกว่าก็เอารัดเอาเปรียบกัน
ทั้งนั้นนะ นั่นมันเป็นเรื่องของสังคม เรื่องของโลก เรื่องของวิญญูะ

แต่ถ้าเรื่องของเราๆ เราต้องการคุณงามความดี ต้องการคุณงามความดี เราก็อบรมบ่มเพาะของเรา
ใครจะอบรมบ่มเพาะขึ้นมาให้เป็นคนดี ถ้าเป็นคนดี มันก็ต้องมีการฝึกหัด มีการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา
คนที่เขามีวิฤทธิภาวะ เขาสอนลูกของเขาอย่างนั้น เขาดูแลลูกของเขาอย่างนั้น เพราะดูแลลูกของเขาอย่าง
นั้น มันสมวัยไง

วัยของเด็กมันไร่เดียวสา มันแจ่มใส เราก็ต้องคอยฝากฝังขึ้นไป ค่อยๆ ชับมันขึ้นไป พอโต
ขึ้นมาต้องรับผิดชอบมากขึ้นๆ เวลามีการศึกษา เวลาที่มีหน้าที่การงาน เขาต้องรับผิดชอบของเขา เขา
ต้องเข้าไปอยู่ในสังคมของเขา

ในสังคมนั้นหน้าไหว้หลังหลอก หน้าไหว้หลังหลอกทั้งนั้น แล้วถ้าเด็กของเรา คนของเราไม่
มีสติปัญญาให้แยกแยะได้ว่าสิ่งใดควรสิ่งใดไม่ควร สิ่งใดควรสิ่งใดไม่ควร สิ่งนี้ให้มันมีสติปัญญา มี
สติปัญญาแยกแยะได้ว่าอะไรผิด อะไรควรหรือไม่ควร ถ้าอะไรควรหรือไม่ควร นั่นเป็นเรื่องของสังคม
นะ ถ้าเรื่องสังคมก็ย้อนกลับมาในหัวใจด้วย ถ้าหัวใจมันมีสติมีปัญญา มันมีวิฤทธิภาวะ มันจะเข้าใจสิ่งนี้
เข้าใจสิ่งนี้มันเป็นเรื่องโลก

คำว่า “เรื่องโลก” มันยังน่าเบื่อหน่าย น่าเบื่อหน่ายมากนะ แต่มันเป็นความจำเป็นนะ มันเป็น
ความจำเป็นเพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ใช้ไหม เกิดเป็นมนุษย์ เราอยู่ในสังคมนมนุษย์ มนุษย์เป็นสัตว์
สังคมๆ มันต้องอยู่ด้วยกันใช้ไหม

มนุษย์อยู่คนเดียว เราก็ทำเอง สมัยโบราณ การคมนาคมยังไม่สะดวก หมู่บ้านใดก็ต้องทำขึ้นมาเองทั้งนั้นนะ ของใช้ของสอย เราทำของเราเองทั้งนั้นนะ แต่ในเมื่อการคมนาคมมันสะดวกขึ้นมา มีการคมนาคมสะดวกขึ้นมา ทุกอย่างมันก็เจือจางกันได้ไปหมดแหละ เวลาเจือจางได้ไปหมดมันก็เป็นการสื่อสารการต่างๆ ถ้ามันมีวุฒิภาวะ มีสติปัญญา มันจะเข้าใจได้ แล้วพยายามพาชีวิตเราไม่ให้มันทุกข์ มันยากจนเกินไป

แล้วถ้ามีอำนาจวาสนานะ คนที่มีอำนาจวาสนาทำสิ่งใดมันก็ประสบความสำเร็จ ถ้าคนอำนาจวาสนาปานกลางทำสิ่งใดประสบความสำเร็จบ้าง ล้มลุกคลุกคลานบ้าง คนที่ไม่มีอำนาจวาสนาทางโลกนะ เพราะอะไร เพราะสมัยพุทธกาล เวลาพระสิวาลีเป็นพระอรหันต์ที่มีลาภสักการะมหาศาลเลย เพราะท่านทำของท่านไว้มาก เวลาเขาทำคุณงามความดีที่ไหน เขาจะเจริญไปเป็นหัวหน้า หัวหน้าก็ต้องเป็นผู้ที่จับจ่ายใช้สอยมากกว่าเขา ว่าอย่างนั้นเถอะ หัวหน้าก็ต้องเป็นผู้นำ

เวลาพระอรหันต์ในสมัยพุทธกาลที่ว่าฉันข้าวไม่เคยอิมๆ เป็นพระอรหันต์ได้อย่างไร เพราะเราฟังเทศน์ของอาจารย์สิงห์ทองมาก อาจารย์สิงห์ทองท่านบอกเลย นางปฐาจารย์ๆ ท่านบอกว่า นีบบารมีของพระอรหันต์นะ ทำไมหนิตามผู้ชายไป พระอรหันต์นะ พอสุดท้ายก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์

วุฒิของความเป็นพระอรหันต์ ถ้าพระอรหันต์มันต้องมีอำนาจวาสนาใช้ไหม ถ้ามีอำนาจวาสนาทำไมมันตกตัวอย่างนั้น ทำไมมันทุกข์ยากขนาดนั้น หนิตามคนในบ้านไป ไปอยู่ในป่าในเขา สุดท้ายแล้วเวลาท้องแล้วก็นึกถึงบ้าน ก็อยากกลับบ้าน เพราะเป็นลูกเศรษฐีไปอยู่ในป่าในเขามันทุกข์มันยาก สามีกี่มาตามกลับไป ลูกคนที่ ๑ ลูกคนที่ ๒ ก็อีกแล้ว จะไป ก็ตามกลับมา

คราวนี้หนิเลย หนิไป คีนั่นฝนตกหนัก ไฟผ่า ฝนตกหนัก ไฟไหม้ไปทั้งเมือง ตัวเองก็หนิฝนมา สามิตามาเจอใจ ก็มาช่วยดูแล พอดูแลเสร็จแล้วหนานัก สามีกี่จะไปตัดฟันเพื่อจะมาทำควมออบอุ้ม ไปถึงก็ไปงูกัดตาย พองูกัดตายแล้ว เอาลูก ๒ คนจะไปหาพ่อ ไปถึง น้ำพัดมา น้ำป่าพัดมา เอาลูกคนโตไว้ทางนี้ก่อน อุ้มลูกคนเล็กไปไว้ฝั่งนู้นก่อน พอวางไว้เสร็จกลับมายืนอยู่กลางลำแม่น้ำ นก นกใหญ่่นกเหยี่ยวมันเห็นเด็กอ่อน มันก็จะมาโฉบเอา โลงนก ไข่ลูกฝั่งนี้ก็คิดว่าแม่เรียก เดินลงน้ำไปจมน้ำตาย ไข่นกมันก็คาบลูกไป ตายหมดเลย โอ้โฮ! จนเป็นบ้า

เวลาลูกก็ไปแล้วใช้ใหม่ จะไปตามหาพ่อ เวลาไปตาม ไปเจอชาวบ้าน ก็บอกว่าเมื่อคืนฟ้าผ่า ไฟไหม้บ้าน พ่อแม่ตายหมดเลย คราวนี้หมดเลยนะ สามก็ตาย ลูก ๒ คนก็ตาย พ่อแม่ก็ตาย เสียสติแก้ผ้าวิ่งไปนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมอยู่ “ปฏาจารา เธอเป็นอะไร เธอเป็นอะไร”

พื้นสติมา พื้นสติมาก็ขอบวช

นี่อาจารย์สิงห์ทองท่านเทศน์ เราฟังอาจารย์สิงห์ทอง เวลาอาจารย์สิงห์ทอง เราคิดถึงครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นธรรม ท่านจะวิเคราะห์ จิตของคนที่เป็นพระอรหันต์นะ คนที่มีอำนาจวาสนาจะเป็นพระอรหันต์ ทำไมมันทุกข์มันยากขนาดนี้ล่ะ ทำไมมันลำบากขนาดนี้ สุดท้ายท่านก็เป็นพระอรหันต์

คำว่า “เป็นพระอรหันต์” นี่นะ ในอภิธรรมบอกว่าต้องสร้างมาแสนกัป ถ้าไม่สร้างอำนาจวาสนามาแสนกัป จิตนี้ หัวใจคนมันไม่มีอำนาจวาสนาพอที่จะย้อนสติปัญญาเข้ามา ทวนกระแส ที่เวลาสร้างมรรคสร้างผล ถ้าเป็นความจริงๆ มันต้องมีที่มา วุฒิภาวะของใจๆ ใจ วุฒิภาวะ ที่มันสร้างมา พันธุกรรมของจิต จิตที่มันพัฒนาของมัน มันจะมีมุมมอง มันจะมีสติปัญญาย้อนกลับๆ นี้ผู้ที่สร้างคุณงามความดีมา

เวลาครูบาอาจารย์ท่านพูด เราฟังเทศน์ของอาจารย์สิงห์ทอง ท่านพูดเลยว่า มันมีอำนาจวาสนาจะเป็นพระอรหันต์นะ ทำไมเป็นอย่างนั้น

ท่านเองก็เป็น เวลาท่านเป็น ท่านก็วิเคราะห์ วิเคราะห์วิจัย มันวิเคราะห์ว่า ผลของวิญญูๆ ใจ จิตเวียนว่ายตายเกิดในวิญญูมันมีผลอย่างไร แล้วเวลามันสิ้นสุด มันสิ้นสุดอย่างไร

นี่ใจ ถ้าของเรา เราก็เวียนว่ายตายเกิดในวิญญูเหมือนกันใช้ใหม่ เราก็มีหัวใจใช้ใหม่ เราศึกษาดี ศึกษาชีวิตของครูบาอาจารย์ ชีวิตที่ท่านมีคุณธรรม ท่านทำตัวอย่างไร แล้วมีมุมมองอย่างไร ใ้มุมมองความรู้ตึกนี้คิดนี้สำคัญมาก เพราะใ้มุมมองความรู้ตึกนี้คิดมันเกิดจากจิต ความคิดเกิดจากจิตๆ แล้วความคิดเกิดจากจิตแล้วต้องมาชำระล้างมันให้มันเข้ามาสู่จิตมันได้ เข้ามาตัวตนของเรา

“สมาธิเป็นตัวคนนะ สมาธิเป็นตัวคนนะ”...ขอให้เอ็งเป็นตัวคนเถอะ ตัวคนเอ็งยังไม่เคยเห็น ตัวคนเอ็งยังไม่รู้จัก เอ็งมีแต่อุปาทาน เอ็งมีแต่ความคิดร้อยแปด เอ็งเข้าสู่สมาธิไม่เป็น ถ้าเอ็งเข้าสู่สมาธิ เป็น เอ็งไม่พูดอย่างนี้หรือ

ถ้าสัมมาสมาธิมันยกขึ้นสู่วิปัสสนา มันเกิดวิปัสสนาญาณขึ้นมา มันเกิดความแจ่มแจ้ง ขึ้นมา มันเกิดการทำงานขึ้นมา มันเกิดมรรคขึ้นมา มันจะมหัศจรรย์จิตของตนเลย มันจะ มหัศจรรย์ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย ธรรมะขององค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ เอ็งจะเห็นคุณธรรมอันนั้นเลย

ไอนี้บ้าง เเซ่ๆ โง่ๆ เเซ่ๆ นะ บ้าง บอๆ ว่างๆ เว้งๆ ว่ากันไป

รสของธรรมนะ รสของคุณธรรมมันปากเปียกปากแฉะพูดกันพล่อยๆ อย่างนั้นหรือ รสของ ธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง รสของธรรม แล้วมันอยู่ไหนล่ะ ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมามันจะมีรสชาติ มันจะมีความมั่นคงของใจ มันจะมีสัจจะมีความจริงขึ้นมา นี่ไง งานอย่างนี้เป็นงานของมนุษย์ มนุษย์ ทำขึ้นมาเป็นความจริงขึ้นมา มันจะเป็นคุณธรรมในใจของเราเพื่อประโยชน์กับใจดวงนี้นะ

วันสำคัญทางโลกเขา เขาเห็นคุณค่า นั่นคุณค่าเพราะเขาเห็นเรื่องระบบเศรษฐกิจ เห็นคุณค่า ของความเป็นมนุษย์ไง เห็นคุณค่าของสิทธิเสรีภาพไง แต่สิทธิเสรีภาพทางเศรษฐกิจ สิทธิเสรีภาพทาง สิทธิ

แต่ถ้าเป็นธรรมๆ นะ สิทธิของใจ ความเสมอภาค ภราดรภาพ จิตใจที่ไม่มีสูงไม่มีต่ำ จิตใจที่ เป็นสัจจะความจริง เวลาใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่กราบธรรมๆ คุณธรรมในใจสำคัญ ถ้าสำคัญ เราแสวงหาของเรา เรากระทำของเราเพื่อประโยชน์กับใจของเรา เอวัง